

kræves samtidig med erstatning for økonomisk tab efter de almindelige erstatningsregler.

Tort er i første række en krænkelse af selv- og ærefølelsen, d.v.s. en persons opfattelse af eget værd og omdømme. Krænkelserformen er sædvanligvis privatlivskrænkelser eller ærekrænkelser, men kan også foreligge som sædelighedsforbrydelser, voldsforbrydelser og frihedskrænkelser. Krænkelser i massemedierne vil således navnlig kunne føre til erstatning i form af godtgørelse for tort.

3.2.1. Trykte periodiske skrifter

I presseloven er der fastsat særlige regler om placeringen af erstatningsansvaret for indholdet af periodiske skrifter. Disse regler bygger i det væsentlige på samme principper, som gælder vedrørende strafansvar. Et erstatningsansvar efter de ovenfor nævnte retningslinier kan derfor ved den her i riget trykte presse som altovervejende hovedregel kun pålægges redaktøren og forfatteren. Navnlig vil udgiveren ikke ifalde et arbejdsgiveransvar efter DL 3-19-2, men hæfter dog for erstatningsbeløb idømt redaktøren.

Redaktøren er ansvarlig for, at skriftets indhold ikke er retsstridigt. Hvis skriftets retsstridige indhold hidrører fra en navngiven forfatter, er redaktøren dog ikke erstatningsansvarlig, hvis forfatteren ved artiklens offentliggørelse har hjemting her i landet og er myndig og tilregnelig. Hvis den pågældende artikel er skrevet efter opfordring fra eller under medvirken af redaktøren eller med dennes vidende af en medarbejder ved skriftet, ifalder redaktøren ansvar. Tilsvarende gælder, hvis redaktøren har været vidende om, at indholdet af artiklen var urigtigt.

Den navngivne forfatter er ansvarlig for det retsstridige indhold af en artikel efter almindelige erstatningsansvarsregler, der indebærer ansvar for både forsætlige og uagtsomme retsstridige handlinger.

Den unavngivne forfatter vil i almindelighed være ansvarsfri, og i stedet ifalder redaktøren ansvar. Den unavngivne forfatter ifalder dog ansvar efter almindelige regler, når han har påtaget sig ansvar som navngiven forfatter og ikke er en redaktøren underordnet medarbejder ved skriftet, eller når redaktøren ved artiklens aflevering ikke har hjemting her i landet. I disse tilfælde bliver redaktøren ansvarsfri i samme omfang som for navngivne artikler.

Den presseretlige hovedregel suppleres af en særlig bestemmelse i presselovens § 12, stk. 1. Efter denne regel hæfter udgiveren for erstatningsbeløb og sagsomkostninger idømt redaktøren, og der kan søges fyldestgørelse gennem udlæg hos udgiveren på grundlag af den redaktøren overgæede dom.

3.2.2. Radio og fjernsyn

I princippet gælder almindelige erstatningsansvarsregler også for udsendelser i radio og tv. Imidlertid er der indført en særlig erstatningsbestemmelse for Danmarks Radio og TV 2 i §§ 23 og 23 a i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (radioloven), jf. lov-bekendtgørelse nr. 339 af 22. maj 1990 som ændret senest ved lov nr. 771 af 21. november 1990. Bestemmelsen indebærer en udvidelse af erstatningsansvaret for Danmarks Radio og TV 2 i forhold til de almindelige erstatningsansvarsregler. Ansvarsgrundlaget er fortsat en uforsvarlig (culpøs) adfærd fra skadevolders side, idet Danmarks Radio og TV 2 kun er erstatningsansvarlig for »skade, der retsstridigt forvoldes ved institutionens radiofoni- og fjernsynsudsendinger«. Men i modsætning til arbejdsgiveransvaret efter DL 3-19-2 pålægges der som hovedregel Danmarks Radio og TV 2 erstatningsansvar også for skader forvoldt af personer, der ikke står i et egentligt underordningsforhold til institutionerne. Baggrunden for denne udvidelse af erstatningsansvaret til at omfatte en videre personkreds er, at det på grund af arbejdsgangen i Danmarks Radio og TV 2 ofte vil kunne give anledning til tvivl, om der i den konkrete sag foreligger det efter DL 3-19-2 nødvendige over- og underordningsforhold.

Hovedreglen i radiolovens §§ 23, stk. 1, og 23 a om Danmarks Radios og TV 2's erstatningsansvar gælder dog ikke for skade forvoldt ved transmission af offentlige møder eller af aktuelle begivenheder, medmindre skaden er forvoldt i tjenesten af en ansat i Danmarks Radio eller TV 2.

I alle tilfælde, hvor Danmarks Radio og TV 2 ifalder erstatningsansvar, indrømmer radioloven Danmarks Radio og TV 2 en begrænset regresadgang over for skadevolderen. I medfør af radiolovens § 23, stk. 2, kan erstatning, som Danmarks Radio har måttet udrede, således kun kræves betalt af skadevolderen i det omfang, det findes rimeligt under hensyn til handlingens beskaffenhed, skadevolderens stilling og omstændighederne i øvrigt. Skadevolderens erstatningsansvar over for skadelidte kan i øvrigt ned sættes eller bortfalde, hvis det findes rimeligt under hensyn til de førnævnte omstændigheder og til skadelidtes interesse, jf. radiolovens § 23, stk. 3. Erstatning, som skadevolderen har måttet udrede, kan efter samme bestemmelse kræves betalt af Danmarks Radio og TV 2 i det omfang, ansvaret endeligt skal påhvile institutionen efter radiolovens § 23, stk. 2.

For lokale radio- og tv-stationer, der er etableret efter reglerne i radiolovens kapitel 2a, gælder der ikke et tilsvarende institutionsansvar, men derimod de almindelige erstatningsansvarsregler, herunder et arbejdsgiveransvar efter DL 3-19-2.